

[Flemming Jensen]

realiseres, hvis der gennemføres større eller mindre ændringer i love, cirkulærer og ministerielle vejledninger. Her er vi efter konservativ opfattelse meget sent ude, specielt i forhold til, hvad der i kommunaludvalget i hvert fald var stillet os i udsigt.

Selvfølger kan vi ikke her tage endegyldig stilling til alle de forslag, som nævnes, men gennemgående er der nok ét træk, man bliver nødt til at beskæftige sig med. Folketinget har gennemført love, der har haft forhåbentlig og formentlig utilsigtet kostbare virkninger, f. eks. 11 timers reglen, hvis hensigt var, at man frisk og udhivlet skulle kunne møde til næste dags arbejde, og man kan jo nok sige, at den hensigt nås i hvert fald ikke i alle tilfælde. Eller de store planlægningsintentioner, der ude i kommunerne giver masser af papir, koster masser af penge og næppe opfylder deres hensigt på en rimelig måde. Det er ikke mange promise af befolkningen, der drages ind i den kommunale planlægning på den måde. Det er måske heller ikke så mange, der egentlig ønsker det. Hvor ofte skal man egentlig justere f. eks. skoleplaner og sociale udbygningsplaner, for at de skal være reelle, for at de skal være realistiske, altså have en økonomisk baggrund? Det skal ske meget ofte, hvis dette ikke skal være skrivebordsteori.

I kommunernes sparekatalog skriver man side 479:

»Det må erindres, at det er mindst lige så nødvendigt at overveje konsekvenserne af administrative forskrifter som af love.«

Det er rigtigt: konsekvenserne af begge dele. Det ligger jo netop i mange af de forslag, som her er lagt på bordet, som vi skal tage stilling til, og hvor vi fra konservativ side vil gå aktivt ind i arbejdet med en nøje gennemgang, så det måske kan blive en smule lettere for skatteyderne og måske fjerne lidt mere indflydelse fra centraladministrationen og føre den over til de lokale enheder.

Thorndahl (FP):

Dette beslutningsforslag omfatter formentlig alle de forslag fra kommunernes og amternes sparekataloger, som partiet venstre kan støtte. Formålet skulle være at give vore amter og kommuner større dispositionsfrihed og dermed efter venstres opfattelse, eller måske endda beregninger, kunne bevirke en

samlet kommunal besparelse på 3,2 mia kr. i 1981, stigende til ca. 6 mia kr. i 1983.

Fremskridtspartiet kan principielt erklære sig enig i sigtet, selv om jeg synes, at forslaget måske nok kan siges at være en lidt billig udnyttelse af det samlede oplæg fra kommunerne og amterne, som vel de allerfleste partier for tiden arbejder med, og som vi jo også arbejder med i kommunaludvalget. Svagheden ved beslutningsforslaget er vel nok, at det indeholder en lang række meget forskellige forslag, så forskellige, at venstre simpelt hen ikke i detaljer kan have vurderet konsekvenserne af samtlige forslag. Det er givet, at hvert eneste parti vil kunne udpege dele af beslutningsforslaget, som man vil være modstander af. På denne baggrund kan man vel med sikkerhed konkludere, at beslutningsforslaget ikke vil kunne vedtages, i hvert fald ikke i den form, det foreligger i. Jeg tror, at man med rimelighed kan sige, at venstre med dette forslag har været lidt for hurtigt og også lidt for smart i partiernes hårde indbyrdes kamp om at tiltrække sig pressens opmærksomhed.

Med hensyn til forslaget nærmere indhold kan jeg sige, at fremskridtspartiet f.eks. ikke vil kunne tilslutte sig en afgift på lægebesøg. Der er, det erkender vi blankt, utrolig mange overdrivelser i vort velfærdssamfund og dets slingrende kurs mod afgrunden, som først og fremmest socialdemokratiet, venstre og konservative, og radikale ikke at forglemme, ene og alene har ansvaret for. Men sundhedsområdet og specielt adgangen til at få lægelig bistand må vi konstatere er nødvendig, og at pålægge det en afgift må vi anse for at være urimeligt og asocialt.

Som jeg bemærkede indledningsvis, påstår venstre, at der vil kunne spares 3,2 mia kr. ved dette forslag allerede i 1981. Det tror jeg ikke et øjeblik på. Denne betragtning må hvile på en meget naiv opfattelse af det såkaldte kommunale selvstyre. Som finansministeren også nævnte, har kommunerne i de allerfleste tilfælde lagt sig på forbrugsniveauer, der overskrider de rammer, der er lagt fra statens side. Kommunerne bruger – det gælder specielt de kommuner, hvor borgerne er velstillede – i almindelighed alle de penge, de føler de med rimelighed kan presse ud af borgerne. Blot for at nævne et enkelt eksempel på det, så var det jo sådan, at man også forsøgte at lægge op til besparelser in-